

του μεγάλου ποιητοῦ Παρίνη (II giorno), διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐσατύρισε ἐν τῷ τρόπῳ ἀπαράμιλλον τὸν τότε ἐπικρατοῦντα Serventismo τῆς πατρίδος του καὶ τὰς κακὰς ἕξεις τῆς κοινωνίας. Αἱ ἕξεις ἐκεῖναι ἐξακολουθοῦσιν ἔτι καὶ σήμερον λυμαινόμεναι τάξεις τινὰς τῆς κοινωνίας. Ὅπου ἀνώτερα συνακαστροφή, ὅπου ἀνώτερος κύκλος ἐκεῖ καὶ τὸ φάσμα τοῦ Ἐρωτος, μεταμορφωμένου εἰς κακὸν δαίμονα, πλανᾶται προσπαθὸν νὰ ἀλλοιωσῇ σχέσεις καθιερωμένας ὑπὸ τῆς φύσεως, τῆς θρησκείας καὶ τῆς κοινωνίας. Ὁ Παρίνης πρὸς ἐξήγησιν τῆς κοινωνικῆς ταύτης νόσου ἐπλασεν ὠραῖον μῦθον, τὸν ἐξῆς:

«Κατ' ἀρχὰς ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, Ἐρως, ἦτο πάντοτε φιλιωμένος καὶ ἀχώριστος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὑμεναίου (Γάμου). Ὡς διδυμοὶ ἀδελφοὶ ἕξων πάντοτε ὁμοῦ ἐν ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ. Ὁ Ἐρως ὅμως ἐνόησέ ποτε ὅτι ἦτο ἀνώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του Ὑμεναίου κατὰ τὴν δύναμιν καὶ διεμαρτυρήθη πρὸς τὴν μητέρα του λέγων — Διατί ἐγὼ νὰ ἦμαι καταδικασμένος νὰ συζῶ πάντοτε μετὰ τοῦ Ὑμεναίου, ὅστις εἶναι ὑποδεέστερός μου; ἐγὼ τοξεύω καὶ αὐτὸς ἀπολαμβάνει ἀνέτως τῶν καρπῶν τῆς τέχνης μου, θέλω νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ, θέλω νὰ εὐρύνω τὸν κύκλον μου καὶ διὰ τοῦ τόξου μου νὰ ῥίπτω τὰ βέλη μου ὅπου θέλω». Ἡ Ἀφροδίτη ἐχώρισε τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ κατέστησε τὸν Ἐρωτα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ ἀδελφοῦ του Ὑμεναίου.»

Ἄλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσω. Συνέπεια τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων θὰ ἦτο ἡ ἀποστροφή καὶ ἡ πλήρης ἀποχὴ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ γάμου. Ἡ σχέσις αὕτη, ἡ σχέσις τοῦ γάμου, σκέπτεται καθ' ἑαυτὸν ὁ τίμιος ἄνθρωπος, εἶναι τι ἀκροσφαλὲς καὶ δύναται νὰ ἐκθέσῃ τὴν τιμιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Προτιμότερον λοιπὸν νὰ ἀπέχω. Περιέργον πρᾶγμα! Πῶς ἠλλάξαν τὰ πρᾶγματα! Οἱ ἀρχαιότεροι καὶ ἀπλοῦστεροι τῶν ἀνθρώπων συνεβούλευον εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἀγαπητούς των τὸν γάμον, ὡς καταφύγιον κατὰ τῆς ἀτομικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως. . .

Ὁ γάμος ὅμως εἶναι ἡ βᾶσις τῆς κοινωνίας, ἡ βᾶσις τοῦ κόσμου· χωρὶς αὐτοῦ ἀδύνατος ἡ ὑπαρξις τῆς κοινωνίας. Τὴν κοινωνικὴν ταύτην ἀνάγκην μαρτυρεῖ καὶ ἐκφράζει αὕτη ἡ φύσις, εἰς τὸν νόμον τῆς ὁποίας ὑπακούουσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἄλλ' ἡ σχέσις αὕτη ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἀληθῆ αὐτῆς ὅρια.

Ἐγὼ σοὶ ἐξέθηκα κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ τὰς ἀσχημίαις καὶ τὰς παρεκτροπὰς τῆς σχέσεως ταύτης προσερχομένης ἐκ τῆς κακῆς ἀγωγῆς καὶ πιστεύω ὅτι περιέγραψα

τὴν νόσον συμφώνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄν δὲ ἡ διάγνωσις εἶναι ἀληθὴς, εὐκόλος καὶ ἡ εὐρεσις τῶν μέσων τῆς θεραπείας.

Ἐν Κερκύρα τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1883.

M.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐκδίδεται ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ κομψὸν εὐμέγεθες τεῦχος, περιέχον τὰ «Παιδικὰ Διηγήματα» τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν κ. Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου. Πάντες ὅσοι κηδονται περὶ τῆς ὀρθῆς παιδείσεως τῶν τέκνων αὐτῶν ἂς ζητήσωσι νὰ προμηθευθῶσι τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον. Διότι τὸ βιβλίον συγκεντρεῖ τόσῃν παιδαγωγικῇ δυνάμει μετὰ λεπτῆς τέχνης διακεχυμένην εἰς τρυφερώτατα διηγήματα, ἐνέχει τόσον εὐχυμον καὶ ὑγιᾶ τροφήν διὰ τὰς ἀπαλὰς τῶν παιδῶν ψυχὰς, ὥστε ἀδιστακτικῶς δυνάμεθα νὰ τὸ συστήσωμεν ὡς ἄξιον νὰ προτάσῃται παντὸς ἔλλου ἀναγνώσματος εἰς μόρφωσιν τῶν παιδῶν προωριζόμενου. Ὡς δεῖγμα τῶν παιδικῶν διηγημάτων λαμβάνομεν κατὰ τύχην ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῷ τόμῳ περιχομένων καὶ παραθέτομεν ἑνταυθα — τὸ ἐπόμενον.

Σ. τ. Δ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

— Τὴν ἱστορίαν μας, θεῖε, τὴν ἱστορίαν μας ἐφώναζεν ὁ μικρὸς Ἀριστείδης.

— Καὶ αἱ ἐξετάσεις μας ἐτελείωσαν, καὶ ἄριστα ἐπήραμεν, εἶπε καὶ ἡ Πηνελόπη.

— Λοιπὸν τὴν ὑπόσχεσίν σας!

— Τὴν ὑπόσχεσίν σας!

Καὶ ἐτοποιηθήθησαν καὶ οἱ δύο, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ, πλησίον εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ των Πλάτωνος καὶ ἠτοιμάσθησαν ν' ἀκούσουν τὴν διήγησίν του.

Ὁ θεὸς των Πλάτων ἐταξείδευσε εἰς πολλὰ μέρη, εἶδε πολὺν κόσμον, ἀνέγνωσε πολλὰ βιβλία καὶ εἰζεύρει πολλὰς καὶ καλὰς ἱστορίας· καὶ ὅσας φηρὰς ὁ ἀνεψιὸς του καὶ ἡ ἀνεψιά του ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των τοῖς διηγεῖται μίαν ἱστορίαν· τοῦτο δὲ συμβαίνει σχεδὸν κάθε βράδυ, διότι καὶ οἱ δύο εἶνε εὐτακτοὶ καὶ ἐπιμελεῖς.

Ἄλλὰ τῶρα δὲν ζητοῦν καμμίαν ἀπὸ τὰς συνειθισμένας ἱστορίας τοῦ θεοῦ των· ζητοῦν τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη νὰ τοῖς εἰπῇ ἂν πάrouν ἄριστα εἰς τὰς ἐξετάσεις των καὶ τὴν ὁποίαν περιμένουν μὲ τόσῃν ἀνυπομονησίᾳ ἕνα μῆνα τῶρα.

Ὁ θεὸς Πλάτων ἐκάθισε περισσύτερον ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν καθέκλαν του, ἐσκέφθη ὀλίγον, ἐβῆξεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἤρχισε:

— Μίαν ἡμέραν . . .

Ἄμα τὰ δύο παιδιὰ ἤκουσαν τὴν μαγικὴν αὐτὴν λέξιν, ἡ ὁποία εἰς τὴν ζωηρὰν παιδικὴν φαντασίαν ὑπόσχεται συγκινήσεις καὶ περιπετειάς, δράκους καὶ βασιλοπούλας, μαγευμένους πύργους καὶ πτερωτὰ ἄλογα, βουνὰ ὅπου ἀνοικοκλείουν καὶ νεκροὺς ὅπου ἀναστήνονται μὲ τὸ ἀθάνατον νερὸν, μηλέας ὅπου ὀμιλοῦν καὶ

δάση ὅπου τραγωδοῦν, ἐστρουμώθησαν περισσότερον εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ των, ἐσήκωσαν ζωηρῶς τὰς κεφαλὰς των, ἐχαμογέλασαν ἀπὸ εὐτυχίαν, ἐτέντωσαν μὲ προσοχὴν τὰ αὐτῶν, καὶ μὲ τὰ περιεργὰ καὶ ἔξυπνα ὀμμάτιάτων τὸν ἐκύτταζαν μέσα εἰς τὰ ὀμμάτιά του.

— Μίαν ἡμέραν, ἐπανέλαβεν ὁ θεὸς Πλάτων, ἐν παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἦτο χειμῶνας. Τὸ πρῶτ' εἶχε χιονίσει καὶ αἱ στέγαι καὶ αἱ δρόμοι ἦσαν κάτασπροι· ὁ ἄνεμος ἐφυσούσε παγωμένος. Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἐκρύωνεν· ἐφορούσεν ὠραῖα καὶ χονδρὰ φορέματα, καινούργια καὶ στερεὰ ὑποδήματα, χειρόκτια εἰς τὰς χεῖράς του· ἦτο πλουσιόπαιδον· ὁ δὲ χειμῶνας, καλὰ μου παιδία, δὲν εἶνε διὰ τοὺς πλουσίους, εἶνε διὰ τοὺς πτωχοὺς· ὅταν οἱ πλούσιοι, μεγάλοι καὶ μικροὶ κáθηνται τριγύρω εἰς τὴν θερμάστραν των, ἢ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐστίαν των ὅπου καίει ὠραία φωτιά καὶ σκορπίζει γλυκεῖαν ζέστην, δὲν αἰσθάνονται τὸν χειμῶνα· καὶ ἂν βρέγη, καὶ ἂν χιονίζη ἔξω, ἐκεῖνοι ἔχουν ἥλιον μέσα εἰς τὸ δωματίον των· ἀλλ' οἱ πτωχοὶ; . . . ὦ! οἱ καυμένοι οἱ πτωχοὶ, ἐνῶ βογιᾶ εἰς τὴν στέγην των ὁ ἄνεμος καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ παλαιόσπιτόν των ἀπὸ τὰ σπασμένα παράθυρα ἢ τὰς ραγάδας, ἐνῶ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖνοι περνοῦν σκοτεινὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀγρίας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἀπηλιτισμένοι καὶ κλαίοντες. Καὶ δὲν ἔχουν οὔτε ψωμί νὰ δώσουν εἰς τὰ παιδιά των, οὔτε σκέπασμα νὰ τὰ σκεπάσουν, καὶ τὸ ἐν φωνάζει: πεινῶ, τὸ ἄλλο: παγώνω, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε ἀρρωστον καὶ κινδυνεύει. . . . Καὶ ἀργεῖ τότε, ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐξημερώσῃ. . . .

— Οἱ καυμένοι οἱ πτωχοὶ! ἐψιθύρισεν ἡ Πηνελόπη συγκινηθεῖσα.

— Τὸ παιδίον λοιπὸν ἐκεῖνο, ἐξηκολούθησεν ὁ θεὸς Πλάτων, τὸ ὅποτον ὠνομάζετο Κλεάνθης, τόσον ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸ κρῶον, ὥστε εἶχε σταθῆ εἰς μίαν ἀκρὰν τοῦ δρόμου καὶ ἐκύτταζε δύο σπουργίτας οἱ ὅποιοι ἐπετοῦσαν ἀπὸ στέγην εἰς στέγην, καὶ ἐσαάλιζαν μὲ τὸ ῥάμφος των τὴν χιόνα, διὰ νὰ εὔρουν κανένα σπόρον ἢ σκωλήκι. Εἶχε δὲ ὄλην του τὴν προσοχὴν εἰς τὰ πτηνὰ, ὅταν ἔξαφνα ἐν ἄλλο παιδίον ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς του καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του.

Ἦτο ἕως ἐννέα ἐτῶν· τὰ ἐλεεινὰ του φορέματα εἶχαν τόσον μεγάλας τρύπας εἰς τὰ γόνατα καὶ εἰς τοὺς ἀγκῶνας, ὥστε ἐφαίνοντο τὰ κρέατά του· τὰ χεῖλη του ἦσαν μελανὰ, αἱ χεῖρές του πρισμαῖαι καὶ κατακόκκιναι, οἱ πόδες του γυμνοὶ καὶ ὄλο πληγὰς ἀπὸ τὰ ξεπαγιάσματα ἐπατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν χιόνα.

Τὸ δυστυχὲς ἐτρεμούλιαζε καὶ ἐκτυπούσαν τὰ ὀδόντιά του! . . .

Ὁ Κλεάνθης ἄμα ἐγύρισε καὶ τὸ εἶδεν, ἀνετριχίασεν εἰς ὅλον τὸ σῶμά του.

— Καλὸ μου παιδί, τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνὴν τὸ πτωχόν, μήπως σοῦ εὐρίσκεται κανένα ζευγάρι παληὰ παπούτσια;

Ὁ Κλεάνθης ἐνεθυμήθη, ὅτι ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τοῦ εἶχεν ἀγοράσει ὁ πατέρας του τὰ καινούργια ὑποδήματα ὅπου ἐφορούσε.

Τοῦ ἀπεκρίθη λοιπὸν:

— Ἐχὼ ἔλα εἰς τὸ σπίτι νὰ σοῦ τὰ δώσω· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ σοῦ εἶνε ὀλίγον μεγάληλα.

— Μεγάλα; δὲν πειράζει ἐγὼ εἶμαι πτωχόπουλο· μόνον ξυπόλυτο νὰ μὴν περιπατῶ ἄνω εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ χιόνια, γιὰτὶ κρυώνω, κρυώνω πολὺ.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Κλεάνθης· καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον τοῦ εἶπε ἄλλο: μήπως πεινᾷς;

Τὸ πτωχόν παιδίον ἐχαμήλωσε τὰ ὀμμάτιά του καὶ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Ἐπειτα δὲ μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— Μόνο χθὲς βράδῃ ἔφαγα ἓνα ξηρὸ κομμάτι ψωμί, εἶπε.

— Πῶς σὲ λέγουν;

— Ἀνδρέα.

— Ἐλα μαζί μου, Ἀνδρέα.

Ἄν ἦτο κανὲν ἀνόητον παιδίον θὰ ἐντρέπετο, διότι εἰς τὸ πλάγι του ἐπεριπατοῦσεν ἐν πτωχόπαιδον μὲ τοιαῦτα φορέματα. Ἀλλ' ὁ Κλεάνθης εἶχεν εὐγενῆ ψυχὴν, καὶ ἐν πραγμαμονάχα ἐσυλλογίζετο τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην· πῶς νὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὸ κακόμοιρον ἐκεῖνο πτωχόν. Τὸ ὑπῆγε λοιπὸν ἕως εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἐκτύπησε τὴν θύραν, τοῦ ἤνοιξαν, ἐμβῆκαν· τὸ ἔφερον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζεστάσου καὶ περιμένε με.

Ἐπειτα ἀνέβη εἰς τὸ δωματίον ὅπου ἦτο ἡ μητέρα του, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ τῆς εἶπε λαχνασιασμένος:

— Μητέρα, μίαν χάριν, ἂν μ' ἀγαπᾷς!

Καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του τὴν δυστυχίαν τοῦ πτωχοῦ παιδίου.

Ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους ἦτο ἀγαθὴ καὶ εὐσπλαγχνικὴ γυναῖκα· ποτὲ πτωχόν ὅπου τῆς ἐζήτησε βοήθειαν δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ φύγῃ μὲ ἀδεια χέρια· ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν οἱ πτωχοὶ εἰς τὴν θύραν τῆς· τοὺς ἐζητοῦσε καὶ τοὺς εὐρίσκεν· εἰς πόσας οἰκογενεῖας αἱ ὁποῖαι ἦσαν πτωχαὶ, ἀλλὰ ἐντρέποντο ἄλλο νὰ ζητήσουν ἐλεημοσύνην, ἔδιδεν ἐπίτηδες ἐργασίαν διὰ νὰ τὰς βοηθήσῃ διότι ἐπεινοῦσαν! ὅπου ἐμβαίνειν ἔπαυαν τὰ δάκρυα καὶ ἐμβαίνει μαζί τῆς ἡ παρηγορία· διὰ τοῦτο οἱ πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς τὴν νύκτα πρὶν κοιμηθεῖν ἐπαρακαλοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν των περισ-

σύτερον διὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς, παρὰ διὰ τὴν ἰδικήν των.

— Ἐλα νὰ τὸ ἰδῆς, μητέρα, εἶπεν ὁ Κλεάνθης, θὰ τὸ λυπηθῆς πολύ.

Καὶ κατέβη μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν εὐμορφον καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον καὶ ὅποιος τὸν ἔβλεπεν ἠσθάνετο συμπάθειαν δι' αὐτόν· ἀκόμη δὲ συμπαθητικώτερον τὸν ἔκαμνεν ἡ ἐντροπή του, διότι τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐντρέπετο πολύ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους τὸ ἐλυπήθη, φαίνεται, πολύ, διότι εἶπεν εἰς τὴν ὑπερέτριαν νὰ τοῦ δώσῃ ζωμὸν, διὰ νὰ ζεσταθῆ, καὶ ψωμί, καὶ φαγητόν, ἐκείνη δ' ἀνέβη ἐπάνω μὲ τὸν Κλεάνθην, ἐπῆρεν ἐν παλαιὸν χονδρὸν φόρεμά του, ἐν πανταλόνι του, ἐν ζευγάριον μάλλιναις κάλτσαις του, καὶ τὰ παλαιὰ ὑποδήματά του καὶ τοῦ εἶπε :

— Δός τα σὺ μὲ τὰ χέρια σου!

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀνδρέας ἐνεδύθη εἰς μίαν στιγμὴν ὡς ἀρχοντόπουλον, ἔφαγε καλὰ, ἔξεστάθη καλὰ.

Ὅλα αὐτὰ φαίνονται συνειθισμένα πράγματα εἰς τὰ πλουσιόπαιδα· ἀλλὰ τὰ πτωχόπαιδα ποῖαν ἄλλην εὐτυχίαν εἰμποροῦν νὰ φαντασθοῦν παρὰ νὰ μὴ πεινοῦν καὶ νὰ μὴ κρυώνουν :

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἐσηκώθη ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους τοῦ εἶπε :

— Παιδάκι μου νὰ περνᾷς καθ' ἡμέραν ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον ἀνεχώρησε μὲ δακρυσμένα ὀμμάτια ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Τὸν δὲ Κλεάνθην τὸν ἐπῆρεν ἡ μητέρα του εἰς τὴν ἀγκαλίην της, τὸν ἐκύτταξε μερικὰς στιγμὰς μὲ βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀνέκφραστον μητρικὴν ἀγάπην, καὶ ἔξαφνα ἤρχισε νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ.

— Κλεάνθη, τοῦ εἶπε, μὲ συγκίνησιν, σήμερον τὸ ἔχω καύχημά μου, ὅτι σ' ἔχω παιδί μου.

Ὁ Κλεάνθης ἦτο εὐτυχής· τοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον τοῦ ἔκαμε καλωσύνην καὶ ὄχι αὐτός· καὶ μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν τὸ εὐχαριστοῦσε, διότι τὸ ἀπῆντησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ εὐρήκεν ἀφορμὴν νὰ φανῆ καλὸς, νὰ αἰσθανθῆ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην χαρὰν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται ὅσοι κάμνουν τὸ καλόν, καὶ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του ὅτι ἔκαυχᾶτο διότι τὸν εἶχεν υἱόν της.

Τὸν ἠγάπησε λοιπὸν πολύ τὸν Ἀνδρέαν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἦτο καλὸν παιδίον καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἦλθε πάλιν, ἐζήτησεν ἐργασίαν, διότι δὲν ἤθελε νὰ διακονεῖ, ἀλλ' ἤθελε νὰ τρώγῃ μὲ τὸν κόπον του τὸ κομμάτιον τοῦ ψωμίου καὶ τὸ φαγητόν ὅπου τοῦ ἐδίδαν.

Ἐνῶ ἔτρωγε, τὸν ἠρώτησεν ὁ Κλεάνθης :

— Ἐχεις μητέρα, Ἀνδρέα;

Τὰ ὀμμάτια τοῦ Ἀνδρέα ἐβούρκωσαν ἀμέσως.

— Μητέρα; εἶπε, δὲν ἔχω μητέρα, δὲν ἔχω κανένα εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι ὄρφανόν. Ὁ πατέρας μου ἀπέθανεν ὅταν ἤμουν πολὺ μικρόν· ἦταν κτίστης καὶ ἔπεσεν ἀπὸ ἓνα ψηλὸ παράθυρον καὶ ἐσκοτώθη· ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν λύπην της καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ δουλεύῃ· τότε δὲν εἶχαμε πειὰ οὔτε νὰ φάμε· καὶ αὐτὸ τὴν ἔλαμε ἀκόμη χειρότερα· καὶ ἓνα βράδην, εἶνε ἔως δύο μῆνες τώρα, μ' ἐφίλησε πολὺ, μ' ἀφῆκε τὴν εὐχὴν της, μὲ παράγγειλε νὰ γείνω καλὸς ἄνθρωπος, κ' ἔπειτα ἐξεψύχησε. . . Ἀχ, ἡ καυμένη μου ἡ μητέρα! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ Ἀνδρέας σπογγίζων τὰ ὀμμάτια του.

— Καὶ ποῦ κοιμᾶσαι τώρα;

— Ποῦ κοιμοῦμαι; ἡ μητέρα μου εἶχε μίαν γρηὴν ἐξαδέλφην· εἶνε κουτσὴ καὶ διακονεῖ· κάθεται εἰς ἓνα χαμηλὸ ὑπόγειο ὅπου ποτὲ δὲν ἐμβαίνει ὁ ἥλιος· μέσα ἐκεῖ κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα· τί κρῦο 'ποῦ κάμνει! μὰ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἡ γρηὴ θέλει νὰ διακονεῖ καὶ ἐγώ· ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω, καὶ δὲν διακονεῖ, καὶ ἄμα εὐρὼ δουλειὰν εὐθὺς τὴν κάμνω.

Καὶ πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κλεάνθους ἔκαμε μὲ πολλὴν προθυμίαν ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγον.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅταν πάλιν ἦλθεν ὁ Ἀνδρέας, ὁ Κλεάνθης τὸν ἐρωτᾷ :

— Ἐεὐρίεις γράμματα, Ἀνδρέα;

Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐκίνησε μὲ λύπην τὴν κεφαλήν του καὶ ἀπῆντησε μὲ πικρὸν παράπονον :

— Πῶς νὰ τὰ μάθω τὰ γράμματα ἐγὼ τὸ ἔρημο; ποῖον εἶχα νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὸ σχολεῖον; ἔπειτα βαστοῦσεν ἡ καρδιά μου νὰ φύγω στιγμὴν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς μητέρας μου; . . .

— Θέλεις νὰ μάθῃς;

— Μ' ἐρωτᾷς ἂν θέλω νὰ μάθω γράμματα; εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, καὶ τὰ ὀμμάτια του ἀστραποβόλησαν.

— Καλὰ λοιπόν· τὸ δεῖλι, ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ σχολεῖον, θὰ σοῦ κάμω ἀρχήν.

Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκε λέξιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Κλεάνθους καὶ τὴν ἐσφιγξεν.

Τὸ δειλινὸν εἰς ἓν παράμερον δωμάτιον τοῦ ἰσογείου, πλησίον εἰς τὸν κῆπον, ὁ Κλεάνθης ἤρχισε τὴν διδασκαλίαν του.

Ὁ μαθητὴς προώδευε τόσον γρήγορα, ὥστε μόλις τὸν ἐπρόφθανεν ὁ διδάσκαλος. Μόλις ἔλεγε κάτι τι καὶ ἀμέσως τὸ πτωχὸν παιδίον τὸ ἐμάνθανεν. Ἦτο πολὺ εὐφυῆς ὁ Ἀνδρέας.

Ἐπέρασαν κάμποσαι ἡμέραι.

Ἐν δειλινόν, ἐνῶ ὁ Κλεάνθης ἐδίδασκε πρόσθεσιν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ἤκουσε κρότον πλησίον εἰς τὸ παράθυρον τοῦ παραμέρου ἐκείνου δωματίου καὶ ἀνησύχησεν.

Κανείς δὲν εἰζέυρεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅτι αὐτὸς ἐδίδασκε τὸ πτωχὸν παιδίον.

Τὸ εἶχε μυστικόν.

Ἦτο μετριόφρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι τάχα αὐτὸς εἰζεύρει τόσα πολλά, ὥστε διδάσκει καὶ ἄλλους· καὶ ἔπειτα εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὴν μητέρα του, ὅτι ἡ κλωσὴν ὅσον μυστικὰ γίνεται τόσον μεγαλειότεραν ἀξίαν ἔχει.

Διὰ τοῦτο ἀνησύχησεν ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐσηκώθη καὶ παρετήρησε. Δὲν ἦτο κανείς.

— Θὰ εἶνε ἡ γάτα μας, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

Καὶ ἐπέστρεψε πλησίον εἰς τὸν μαθητὴν του. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ Κλεάνθης παρετήρησεν ὅτι ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐκύτταζαν μὲ παραδόξον βλέμμα καὶ ἐχαμογελοῦσαν ἀναμεταξύ των.

— Τί τρέχει; ἐσκέφθη.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ μελετᾷ καὶ δὲν ἀνησύχησε πλέον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν τὸ μεσημέρι ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν παρετήρησε καὶ πάλιν τὸ παραδόξον βλέμμα καὶ μειδίαμα τῶν γονέων του.

— Μὰ τί τρέχει λοιπόν; ἐσκέφθη καὶ πάλιν.

Ἐν τούτοις ἤτοιμάσθη νὰ φάγῃ, ἀλλὰ μόλις ἐσήκωσε τὸ χειρόμακτρον του, μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα του μέσα εἰς τὸ πινάκιον, τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε κατακόκκινον, αἱ χεῖρές του ἔμειναν ἀκίνητοι ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν ὅπως εὐρέθησαν, ἐχαμήλωσε τὰ ὀμμάτιά του, ἔπειτα τὰ ἐσήκωσε καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πότε τὸ πινάκιον, πότε τοὺς γονεῖς του οἱ ὅποιοι ἐγελοῦσαν, ἐγελοῦσαν.

Μέσα εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Κλεάνθους, κάτω ἀπὸ τὸ χειρόμακτρον, ἦτο ἐν βιβλίον χρυσοδεμένον, τὸ ὅποιον εἰς τὸ ἐξώφυλλον εἶχε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν μὲ χρυσαῖα γράμματα:

Τῷ Υἱῷ ΜΟΥ ΚΛΕΑΝΘΕΙ
διὰ τὴν εὐγενῆ του καρδίαν.

— Ἐπροδόθη τὸ μυστικόν μου! εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

Ἐπειτα παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον ἐν μικρὸν χαρτίον διπλωμένον· τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἀνέγνωσε· ἦτο γραμμένον μὲ τὴν χεῖρα τοῦ πατέρα του καὶ ἔλεγε:

«Παρακαλεῖται ὁ κ. Κλεάνθης νὰ εἰπῇ εἰς τὸν μαθητὴν του, ὅτι ἀπὸ σήμερον τὸν παραλαμβάνομεν εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ ψωνίζῃ καὶ νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ σχολεῖον.»

— Ἄ! ἐφώνασε μὲ χαρὰν ὁ Κλεάνθης, καὶ ἐκύτταξε μὲ εὐγνωμοσύνην τοὺς γονεῖς του.

Ἄπὸ τὴν εὐτυχίαν του ἐλησμόνησε τὴν ἐντροπήν του.

Ἦτο πολὺ, πολὺ εὐτυχῆς ὁ Ἀνδρέας· ὁ φίλος του ὁ ἀγαπητὸς δὲν θὰ ἐκοιμήτο πλέον εἰς τὸ κρύον ὑπόγειον τῆς γράϊας, θὰ κατοικοῦσεν εἰς τὴν οἰκίαν των, θὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον! . . .

— Κάνεις λοιπὸν καὶ πράγματα χωρὶς νὰ τὸ εἰζεύρωμεν ἡμεῖς, τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του χαμογελῶν καὶ σύρον ἐλαφρῶς τὸ αὐτίον του. Ἄλλ' οἱ γονεῖς εἰζέυρουν πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ νὰ, ὅτι μὲ ὄλας σου τὰς προφυλάξεις σὲ ἐπίασα ἐπ' αὐτοφώρῳ· θέλεις τώρα νὰ μάθῃς πῶς τὸ ἔμαθα; Χθὲς τὸ δεῖλι κατέβην εἰς τὸν κήπον· τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπερνοῦσα πλησίον ἀπὸ ἐν παράθυρον ἤκουσα δύο παιδικὰς φωνὰς νὰ ὀμιλοῦν διὰ χιλιάδας καὶ ἑκατομμύρια· τὴν ἰδικὴν σου φωνὴν τὴν ἐγνώρισα ἀμέσως· μὲ ποῖον ἄρα γέ ὀνειρεύεται πλούτη καὶ θησαυροὺς ὁ υἱός μου; εἶπα, καὶ ἔσκυψα ἡσύχως ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ σὰς εἶδα· ἦσθε βυθισμένοι καὶ οἱ δύο καὶ δὲν μὲ ἐνόησατε· σὲ ἤκουσα καὶ πῶς παραδίσεις· ὁ μαθητὴς ὅμως εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν διδάσκαλον· πολὺ ἐξυπνο παιδί ὁ Ἀνδρέας.

— Πολὺ, πολὺ ἐξυπνον! εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν ὁ Κλεάνθης· φαντασθῆτε ὅτι χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ τὴν Ἀριθμητικὴν, τὸ εὐρῆκε μὲ τὸν νοῦν του, ὅτι τὸ ἄθροισμα εἶνε ἕσον μὲ τοὺς προσθετέους.

— Ἐγὼ παρήγγειλα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ κλίνην, εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους.

Μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὅλοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν· οἱ γονεῖς τοῦ Κλεάνθους διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθημὰτα τοῦ υἱοῦ των, αὐτὸς δὲ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ φίλου του.

Φαντάζεσθε βέβαια πῶς ἔτρεξεν ὁ Κλεάνθης εἰς ἐντάμοσιν τοῦ Ἀνδρέα· πόσον ἀνυπομονοῦσε, πόσον ἤθελε νὰ ἔχῃ πτερὰ νὰ πετάξῃ νὰ τὸν εὐρῇ· καὶ ὅταν τὸν εὐρῆκε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ὅπου ἔτρεμε:

— Ἀνδρέα . . . Ἀνδρέα . . . τώρα θὰ κοιμάσαι εἰς τὸ σπῆτι μας . . . τὸ εἶπεν ὁ πατέρας . . . θὰ πηγαίνης καὶ εἰς τὸ σχολεῖον . . .

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς δύο του χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡσάν μωρὸν, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ οὔτε λέξιν νὰ εἰπῇ.

Μερικαὶ εὐτυχίαι παραζαλιζοῦν ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους πηγαίνουν.

Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν πολλὰ ἔτη· ὁ Κλεάνθης καὶ ὁ Ἀνδρέας τώρα ἐμεγάλωσαν καὶ μὲ πολλὴν συγγίνησιν συλλογίζονται τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἐπῆρε κατόπιν ὁ πατέρας τοῦ Κλεάνθους ὑπάλληλον εἰς τὸ ἐμπορικόν του κατάστημα· μὲ τὴν εὐφύιαν του δὲ καὶ τὴν τιμιότητά του προώδευσε πολὺ καὶ σήμερον εἶνε ἔμπορος εἰς τὴν Κωνσταντι-

νούπολιν καὶ ἀνταποκριτῆς τοῦ Κλεάνθους. Ὁ Κλεάνθης εἶνε ἔως τώρα εὐσπλαγγνος καὶ γενναϊόκαρδος, καὶ δὲν εἰμποροῦσε παρὰ νὰ μείνη τοιοῦτος, διότι ὅποιος κάμη μίαν φορὰν τὸ καλὸν, τόσην εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται, ὥστε θέλει νὰ τὸ κάμη πάντοτε. Τώρα εἶνε καὶ αὐτὸς πλούσιος ἔμπορος, ἀπέκτησε δὲ καὶ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα . . . κρατῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

— Πῶς! ἐφώναξαν ἔξαφνα ἀνατιναχθέντα καὶ τὰ δύο παιδιά, ὁ πατέρας μας εἶνε ὁ μικρὸς Κλεάνθης;

— Ὅλος καὶ ὅλος.

— Καὶ ὁ Ἄνδρέας;

— Ὁ Ἄνδρέας εἶνε ὁ νοννὸς σας.

— Καὶ δὲν μᾶς ἐπέρασε διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν μας! εἶπεν ἡ Πηνελόπη.

— Καὶ σεῖς ποῦ ἦσθε τότε; ἠρώτησεν ὁ Ἄριστείδης.

— Τότε ἡ οἰκογένειά μας κατοικοῦσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐγὼ δὲ ἤμην εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐσπούδαζα. ἐγὼ τότε ἤμην εἰκοσι ἑτῶν, διότι τὸν πατέρα σας τὸν περῶ δέκα ἔτη.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ καταλάβωμεν τόσην ὄραν τὸν Κλεάνθην καὶ τὸν Ἄνδρέαν! . . . εἶπεν ἡ Πηνελόπη μὲ παράπνον.

— Εἰξέυρεις τί σκέπτομαι, Πηνελόπη; εἶπεν ὁ Ἄριστείδης.

— Τί;

— Ὅτι, ἂν ἡ μάμη μας, ἡ μητέρα τοῦ πατέρα, τὸ εἶχε καύχημά της ὅτι τὸν εἶχε παιδί της, πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ ἔχομεν καύχημά μας ὅτι τὸν ἔχομεν πατέρα.

— Ὅθὰ κάμετε καλλίτερα, εἶπε χαμογελῶν ὁ θεὸς Πλάτων, νὰ γείνετε ἀξιοὶ νὰ τὸ ἔχη καύχημά του κ' ἐκεῖνος ὅτι σας ἔχει παιδιὰ του! . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ.

Κατὰ πόσα πράγματα

ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Τώρα ὅτε πολὺς λόγος γίνεται περὶ Κίνας καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς, Γάλλος περιηγητῆς, γνωρίζων τὸ Οὐράνιον Κράτος, ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμήν νὰ δημοσιεύσῃ τινὰ περὶ τῶν ἐθίμων τῆς Κίνας, ἐν αἷς εὐρίσκουμεν τὰς ἐπομένους περιέργους διαφορὰς μεταξύ τῶν κατοίκων τῆς χώρας ἐκείνης καὶ ἡμῶν τῶν Εὐρωπαίων. Ἐν τῇ μουσικῇ ὑπερτάτῃ ἀπόλαυσις διὰ τοὺς Κινέζους εἶνε οἱ ὀξεῖς καὶ παράνομοι φθόγγοι τῶν σαλπίγγων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους οὔτε νὰ ἀνεχθῇ δύναται τὸ οὖς Εὐρωπαίου. Εἰς ἔνδειξιν πένθους ἡμεῖς φέρομεν ἐνδύματα μελανὰ, οἱ Κινέζοι λευκά. Αἱ λέμβοι ἡμῶν ἔχουσι τὸ πηδάλιον

εἰς τὰ ὄπισθεν, αἱ τῶν Κινέζων εἰς τὰ ἐμπρός. Δι' ἡμᾶς τὸ κύριον σημεῖον τῆς πυξίδος εἶνε ὁ βορρᾶς, διὰ τὸν Κινέζον ἡ μεσημβρία. Χάριν φιλοφροσύνης ἡμεῖς ἀποκαλύπτουμεν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ὁ Κινέζος ἵνα δείξῃ τὸ σέβας του θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πῖλόν του. Ὅπως δροσιθῶμεν, ἡμεῖς ἀερίζομεν τὸ πρόσωπον ἡμῶν ὁ Κινέζος ζητεῖ τὴν δρόσον ἀερίζων τοὺς πόδας του. Ἡ τιμητικὴ θέσις παρ' ἡμῶν ἐν τινι γεύματι εἶνε πρὸς τὰ δεξιὰ, παρὰ τοῖς Κινέζοις εἶνε πρὸς τ' ἀριστερά. Τὰ βιβλία αὐτῶν εἶνε γραμμένα ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά τάναντι παλιν συμβαίνει εἰς τὰ ἰδικά μας. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ἐκεῖνοι μὲν θέτουσι πρῶτον τὸ ἔτος, εἶτα τὸν μῆνα καὶ τέλος τὴν ἡμέραν τοῦναντίον πρᾶττομεν ἡμεῖς. Τέλος ἡμεῖς ποιούμεν χρῆσιν ὑποκαμίσων, ἐνῶ οἱ Κινέζοι δὲν γνωρίζουσιν αὐτά. Ἡ ἀντίθεσις ἔσται πλήρης ἐὰν προσθέσωμεν ὅτι ἡ ὄψις τοῦ Κινέζου δὲν προδίδει ποτὲ τοὺς λογισμούς του, ὅτι εἶνε λιτοὶ περὶ τὴν δίκαιαν, ἐπίμονοι εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, εὐλαθεῖς πρὸς τοὺς κυρίους των, ἀφωσιζόμενοι εἰς τοὺς γονεῖς των, φιλόφρονες, φιλόνομοι, εὐδιοίκητοι εἰς τὸν γινώσκοντα νὰ τοὺς κυβερνήσῃ διὰ στιβαρᾶς χειρὸς, ἀλλ' οὐχ ἦτον εἰσι καὶ δόλιοι, ἀπάνθρωποι, δεισιδαίμονες καὶ κακῆς πίστεως εἰς τε τὰς ἐμπορικὰς καὶ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Περὶ δὲ τοῦ ἰδιορρύθμου τοῦ κινεζικοῦ χαρακτῆρος μαρτυρεῖ τὸ ἐπόμενον φοβερὸν συμβῆν, ὅπερ ἀνέφερε κινεζικῆ τις ἑφημερίς.

«Διπλῆ θανατικὴ ἐκτέλεσις, συνέπεια οὕσα παραδόξων περιστάσεων, ἐγένετο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, λέγει ἡ ἑφημερίς αὕτη. Εἰς τὰς ἀπόρους κοινότητας τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας ὁ ἀνὴρ ὁ μὴ ὦν ἱκανῶς εὐπυρος ὥστε νὰ νυμφευθῇ, ἢ, ἀληθέστερον εἰπεῖν, νὰ ἀγοράσῃ μίαν γυναῖκα, εἴμπορεῖ νὰ μισθώσῃ τοιαύτην δι' ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα. Τὰ ἐκ τῆς ἑφημέρου ταύτης συζεύξεως τέκνα ἀνήκουσιν εἰς τὸν μισθωτὴν τῆς γυναίκος, αὕτη ὅμως ὀφείλει ἅμα τῇ λήξει τῆς μισθώσεως αὐτῆς νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸν πρῶτον κύριον ἢ σύζυγόν της.

»Γυνὴ δεκαοκταετής, νυμφευθεῖσα ἐν ἡλικίᾳ δεκατριῶν ἐτῶν, εἶχε μισθωθῆ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον, ἀλλ' εὐρούσα τὴν νέαν αὐτῆς θέσιν προτιμητέαν τῆς παλαιᾶς, ἠρήθη νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ὁ πρῶτος σύζυγος, ἰσχυρὸς ἐν τῷ δικαίῳ του, τῇ διεμήνησεν ὅτι ἐὰν ἐπέμενεν ἀρνούμενη, θὰ μετέβαινε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν διὰ τῆς βίας. Πράγματι δὲ καὶ μετέβη ἡμέραν τινά. Ἡ γυνὴ καὶ ὁ δεῦτερος σύζυγος ἐδέχθησαν αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. παρέθεσαν αὐτῷ καλὸν γεῦμα, τὸν ἐμέθυσαν, καὶ εἶτα κατέσφαξαν αὐτὸν διὰ μαγειρικῆς μαχαίρας. Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα μετ' οὐ πολὺ ἀνεκαλύφθη, ἡ ποιητὴ δὲ τοῦ θανάτου κατεγνώσθη